

a pams (i sense el parlar de la plaça)

poemes d'Andreu Subirats
fotografies de Teresa Estrada

a pams (i sense el parlar de la plaça)

Els poemes que podeu llegir en aquesta *plaquette* són una mostra d'un treball encara en procés d'escriptura que vaig començar a Damasc la primavera del 2007. La tongada dual respon a dues veus diferenciades i temàticament i formal amb percepcions distintes en cadascuna d'elles. *a pams*, estructuralment escrit amb octaves irreals rimades, parla d'una visió melanconirònica de la Tortosa de meva infància i una mica més (i m'estalvio la paraula adolescència perquè no m'agrada), on el poble, la terra i l'entorn es fonen, des del record, en sensacions d'aiguabarreig agredolç produint una certa relativització del mite d'infància i terra (paradís) perdudes. En aquest aspecte suposa un canvi respecte a la majoria de poemes del meu llibre *L'ull entorn* (2006, La Breu edicions), on el paisatge i la terra es contemplen amb un cert meravellament lul·lià i l'experiència personal es torna suggestiva i resta emmascarada rere aquells defores. Tanmateix, aquest darrer to que trobem en *a pams*, ja hi és present en d'altres poemes meus posteriors a *L'ull entorn* i que no estan publicats.

(*sense el parlar de plaça*), el contrapunt indefugible i necessari d'*a pams* (i això és així per una imposició merament d'autoria, ans no d'autoritat) defuig tota convenció formal i local i s'endinsa més en el terreny de l'aforisme poètic i pensament universal, des de la convicció que no cal ser d'aquí o d'allà per expressar tot allò que ens mou com a persones i com a poetes si la musa aranya. L'homenet tira endavant com pot i el ritual s'acaba fent llarg i pesat, la sensibilitat es dilueix amb la impotència i el treball artístic esdevé més treball que artístic. Només ens queda esperar l'últim metro i tornar cap a casa o mirar lluny les muntanyes des de l'altra banda.

Les fotografies de Tere Estrada que no il·lustren els poemes, sinó que els airegen, són, temàticament, una narració digressiva i personal de l'autora. Els espais, les persones, també els aparells atòmics de radioteràpia, en són els personatges. La mirada enrera es projecta amb força des de l'instant i únicament unes flors en blanc i negre testimonien la veracitat del discurs. La resta: els espectres, els espills, els catres, la vida oberta, reboten contra l'objectiu i adquireixen un sentit coral en la narració. Sempre la fotografia és metàfora, i en aquestes imatges, de vegades, es traspasa el llindar, s'inverteixen els termes i s'arriba, ni més ni menys, allà on vol portar-nos l'autora. Tot comença a la platja, tot no sabem on acaba; al desert de Mongòlia o a l'envelat del costat de casa, amb una música d'orquestra de poble i passodobles de fons mentre els gats miolen.

Andreu Subirats

(a pams)

mil paisatges cada un
pedra seca i bosc de pins
caminals del canyar endins
guaita casa coll amunt
la mentida dita al punt
les xiquetes als matins
el dir tendre dels mesquins
tot allò de l' *UBI SUNT*

(sense el parlar de la plaça)

No parlar del paisatge,
ni descriure'l.

No va l'aire fresc del lloc
amb qui
viatja.

Ser paisatge. Això calia.

parar compte al més dotor
no en entendre'n ni un borrall
inventar la sopa d'all
i demanar drets d'autor
ensumar-ne la pudor
i clissar el sarabastall
per no perdre's el detall
d'aquesta comunió

La paraula,
entre els segles
tan precisa, subtil,
designis de l'enteniment.
Encara avui,
en mal empelt, és frau.
Vulgaritat.

i pel carrer de la Sang
farem batre el nostre oblit
gairebé sense sentit
per tombar els ídols de fang
i no caure en l'esvoranc
de desdir tot el que hem dit
ni al fracàs traure més pit
ni al fals plany fer-li bon flanc

L'orgull del bocamoll

fa moure la certesa de l'humil

i la calciga.

I la calciga.

quan el poble se me'n va
torno de nit i l'espio
amb marfantes em congrio
vora riu el dia es fa
i si avui ara és demà
és de dia quan somio
ans si puc el jaç em trio
al carrer de l'estimar

No pot parlar de l'esperit qui no el veu

ANDREU SUBIRATS ALEIXANDRI (Tortosa 1968), és poeta i professor de llengua i literatura a l'IES Eugeni d'Ors de Badalona. Ha publicat el llibre de poemes *L'ull entorn* (2006). Passa temporades a la Fresneda, i un dia a Vall-de-Roures va veure una llúdriga sota el pont de pedra i es pensava que era un cocodril.

TERESA ESTRADA (Barcelona 1969), es cria i viu a Roquetes. Des de l'any 1994, ja a Barcelona, es dedica a la fotografia i comença a treballar pel seu compte amb col·laboracions en editorials, arquitectura i interiorisme, arxius fotogràfics i documentació teatral. També ha realitzat il·lustracions de catàlegs i produccions musicals i ha treballat d'editora gràfica a l'editorial RBA. Ha col·laborat en la producció fotogràfica de l'obra de Daniel Steegmann i Oriol Font. La seva fotografia d'autora, com és la sèrie autobiogràfica que podeu contemplar en aquesta plaquette, porta directament a un món personal i sensitiu, on l'entorn i els espais són una mirada reflexiva i narrativa del seu món creatiu. El retrat: la persona, i l'espai: el vital, marquen clarament la seva mirada i la finalitat del seu treball, que amb un punt de magarrufa sarcàstica deixa anar un argument romàntic.

rels 1o, hivern 2007